

Johann Festing

**Rectoris Universitatis Rostochiensis Johannis Festingii Epistola Ad ... Dn.
Henricum Könecke, Regiorum in Ducatibus Bremensi ac Verdensi Dicasteriorum
Advocatum Ordinarium, I. U. Doctorem solennoter renunciandum : Ad diem
XXVII. Mart. A. M.DCXC.**

Rostochi[i]: Wepplingius, 1690

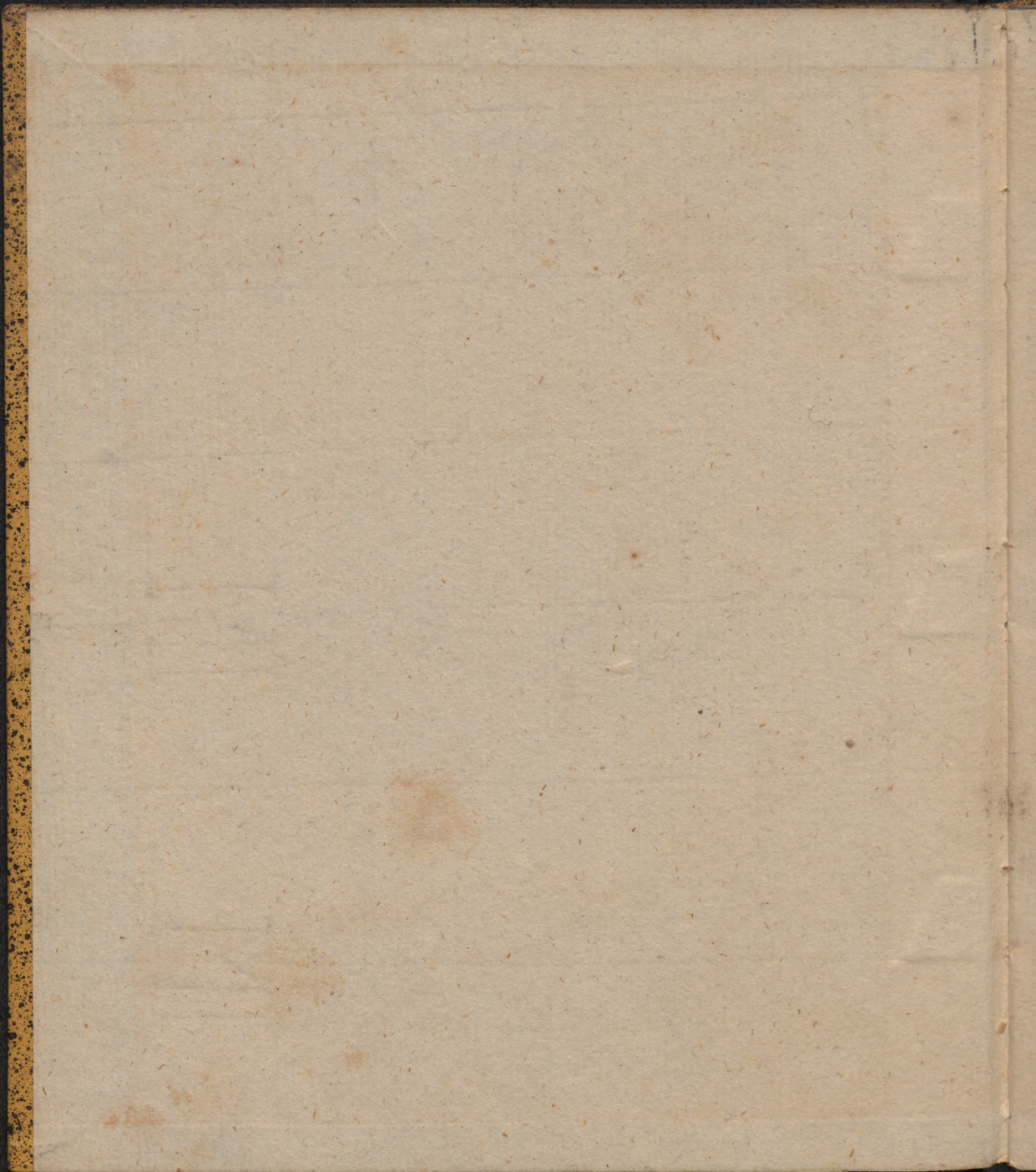
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771553749>

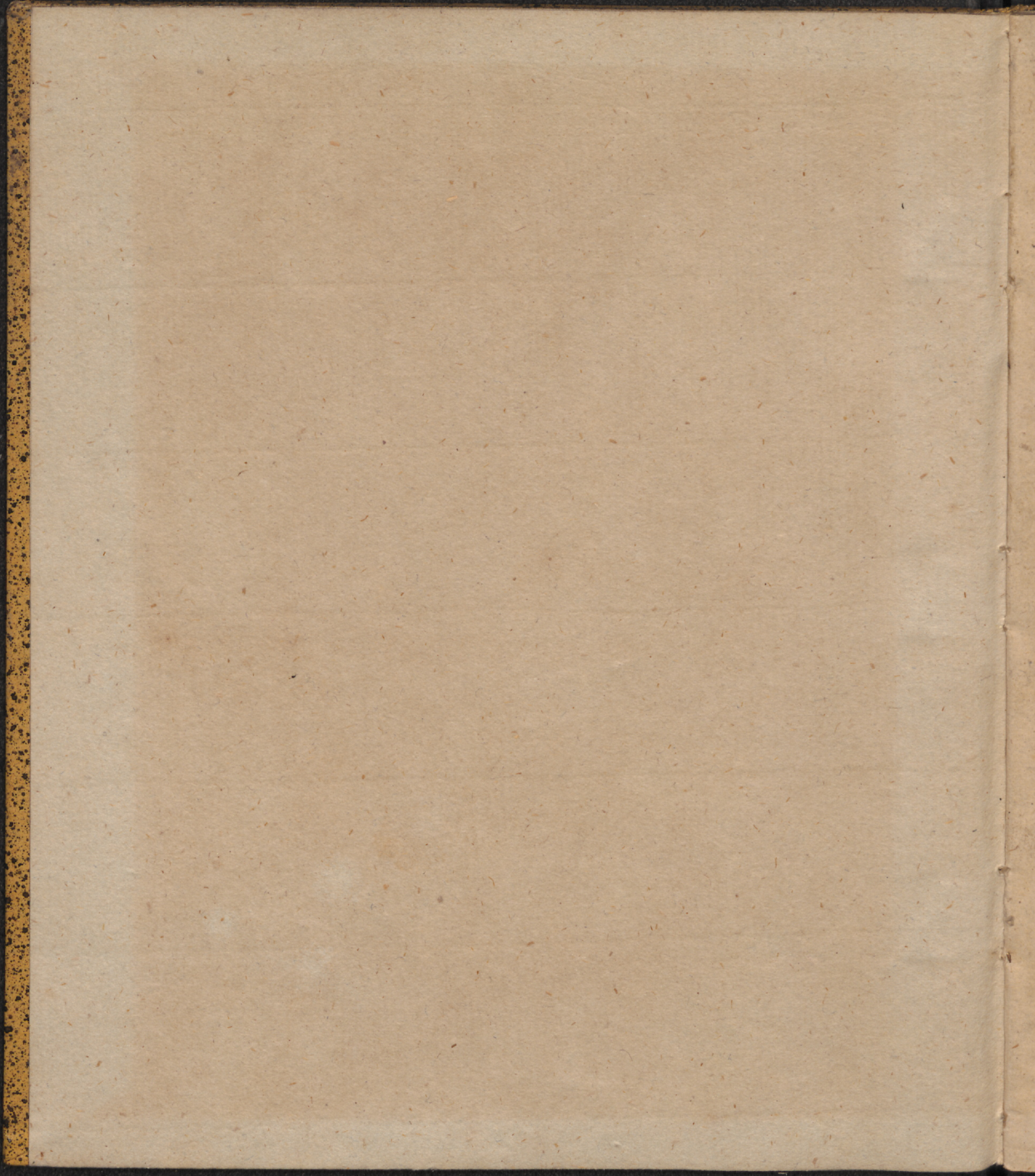
Druck Freier Zugang

Jn H. Könecke.

R. 1690.

RECTORIS
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JOHANNIS FE-
STINGII
EPISTOLA

AD
CONSULTISSIMUM
DN. HENRICUM
KÖNECKE,

Regiorum in Ducatibus Bremensi
ac Verdensi Dicasteriorum A
tum Ordinarium,

J. U. DOCTOREM

solemniter renunciandum

Ad diem XXVII. Mart. A. M. DCXC.

RostochI, Typis JOHANN. WEPPLINGII, Univ. Typogr.

Nobilissime ac Consultissime DN. DOCTORANDE.

Agna visa est Doctorum dignitas, nec minus splendida ejusdem dignitatis recensentur privilegia, quibus licet immisceantur aliquando ea quæ non sunt, ex illis tamen prudens quisque facile colligit, quæ amplectenda magnique faciendæ sunt. Equidem non destitutus fuit ordo criminatio: tum multitudine tum ambigua eruditionis quorundam existimatio: Sed feliciter defensa ejus causa non tantum adversus nobiles, ex quorum sanguine degeneres etiam aliquando natos cernimus, sed adversus quoscunque, quorum ordines non omnes bonos ferre animadvertitur. Imò de honoribus quoque militaribus antehac, *Majores, inquit Bodinus, difficilius Equitem creabant quam his temporibus imperatorem aut ducem exercitus.* Quapropter sicut nec olim minus doctoralis dignitas odiis onerata fuit & servata tamen: ita nunc etiam per Dei gratiam contra criminales servanda erit, quæ licet non careat suorum malis, pejor tamen admodum nec hodiè censenda est, quàm fuit olim, dum acerbè satis indigni rei facti sunt. At verò quis negare poterit culpam ut plurimum hic tenere Academicos tanquam autores suos, cum eruditionis & honoris probam non habuerint rationem. Erubescendum meritò illis est, qui indignis honores conferunt, qui excellentiam laudant cum reperint nullam. Sic falluntur superiores qui aliquando testimonium hoc secuti indignos ad reipublicæ gubernaculum evehunt; ordinem in tantum destruunt in quara-
tum

tum ejus dignitatem pleraque pars despicit, simul ac indignis æque sicut dignis collatam conspicit: imò suam ipsi auctoritatem perdunt collatores, cum semet tales reddant, quibus testibus nec suo in officio creditur. Nec melius sibi prospiciunt qui furantur honores istos, & dum sine reipublicæ incremento aucupaturi sunt, neque conscientia neque existimationis rationem habent, pessimi cives & in dignitate ordinis perditores inconsultissimi. Certè magna in rempublicam redundabant commoda, postquam honores disciplinis tribuerant, & in ipsis præmiis dignitate quadem eminentiori condecorabantur qui meruerant. At faciliè diligentia studia subsidunt ubi boni mores in desuetudinem abeunt, ubi promiscua honorum distributione tollitur gloriae majestas de republica. Hac autem sublata majestate sicut cives in omne dedecus ac flagitiorum foeditatem prorumpere necesse est (quod ait *Bodinus de republ. lib. 5. c. 4.*) ita postquam pauci magnificiunt communicata cum indignis illa præmia illa ornamenta quibus gaudet Academia, incerta inde hominum diligentia nascitur qui studia sectantur, & in hac ipsa incertitudine aulis fucum vendunt, curiis se ingerunt, parvaque sapientia ipsi causas agunt aliique judicant. Fit aliquando, ut dignitas ad incognitum veniat & donum sit, quæ si ad expertum venerit compensatio dicitur, quorum alter, quod ait *Theodoricus Rex ap. Cassiodor. lib. 1. var. epist. 13. pr.* debitor judicii, alter obnoxius est favori; ubi *Hos enim estimatione subvehimus*, pergit *Rex, alios gratia promovemus, & ad omnes indulgentia vias se nostra relaxat humanitas.* Attamen nec ipsis temporibus, quibus in Gallia officia venum maximè exponebantur, verisimile creditum fuit à senatu toleratam fuisse juridicalium officiorum emtionem: sed forte quæstorum ærariorum, castellanorum, apparitorum, notariorum munera, aquarum & sylvarum regiarum procurationes & similia fuisse empta; non præsidum, consiliariorum, prætorum, ballivorum & seneschallorum munia. *vid. Aut. d. Regno contra Machiav. lib. 1. p. 16.* Malè igitur testimonia eruditionis suspecta illos reddidisse, ac Principum auxisse curam

folicitam dubiamq; non immeritò existimatum est, cum honores etiam hos doctorales indigni consecantur, qui non nisi optimis disciplinis solidaq; doctrinà instructissimis & in publicum testimonium destinati sunt. Sed ò vanam hominum curam, qui honores appetunt & ambitione affecti sunt! quod quidem vitium propius virtuti (*vid. Sallust. Bell. Catilin. II.*) sed ubi bonæ artes desunt, non vera via nititur, sed fallaciis contendit. Hem! qualis dignitas est quæ non modò non efficit dignos sed prodit potius & ostentat indignos? At prorsus hæc dignitas, cujus hodiè incrementum ex te Viro optimo meritissimoq;, Nobilissime DOCTORANDE, agnoscimus, sialicui indigno, qui sapientiã professus, collata sit, talis apparet,

*Humani qualis simulator sumius oris,
Quem puer arridens pretioso stamine Serum
Velavit, nudasq; nates ac terga reliquit,
Ludibrium mensis erecto pectore dives
Ambulat Et claro sese deformat amictu.*

Sic iudit Claudianus *lib. I. in Europ.* Et quid non dixerim ex iure, quod adversus negligentes Studiosos apud Harpprechtum alieno loco sed luculenter dicitur *ad §. 15. Inst. d. excus. tutor.?* Unde siquidem satis constat inter cetera, quòd privilegia militibus concessa his solis competant qui in expeditionibus occupantur *l. 17. C. d. testam milit.* non desides esse poterunt qui doctores audiunt, sed docere & reipublicæ servire debebunt, cuius utilitatibus cum defutura sit eorum doctrina, viderint an non valeat adversò ipsos regula, *ut indignus privilegiis non utatur* & valeat ratio quæ tantis rerù momentis nixa est. Qua propter his ipsis in exercitiis, si (ut fas est) subire hæc oporteat, apparebit; quomodo liceat solam dare alicui dignitatem sed non eum reddere aptum & idoneum ad res gerendas. O inanis gloria! ubi ignavia voluptas quidem & præmium virtutis, at legum custodia non honori sed oneri esse existimabitur. Adeò se magnum aliquod adeptos putant, qui huc felicitate veniunt, ut rideantur. Verènimverò ordini sua dignitas in contumelia indigni adimitur, & traducere ex sententia Senecæ *de provid.*

cap. 5. videntur, qui ad turpissimos deferunt, ab optimis abigunt. Qua ratione notum est, quomodo, cum Cn. Flavius libertinus Aedilis Curulis à forensi turba creatus esset, patricii ac omnes nobiles phaleras & annulos publicè posuerint. Id exemplum, sicut ubiq; satis annotatum est, ita memorabile videtur, quod Bodinus Gallus de republ. lib. 5. adjungit, ubi, ita quondam legibus cautum erat apud nos, inquit, ne cingulum aureum gestaret qua pudicitiam profuturisset; cum tamen pleriq; usveniret, ut prostrata pudicitia de cingulis aureis gloriarentur, matrona probata virtutis aureo cingulo abstinerunt, ut postea proverbio usitatum fuerit, aureo cingulo prestare integram existimationem. Ceterum de ambitu sanè leges plurimæ latæ sunt, Petilia, Calphurnia, Licinia, Ebutia, Julia & aliæ, de quibus Alex. ab Alex. genial. diar. lib. 7. c. 17. Quocirca tamen cum secundum Alexandrum Severum Imper. periculum animadverterunt, ne, quicquid peccaretur ab emtore, ferendum esset, cum ei tanquam pecuniæ suæ domino liceret pro arbitrio suo quidvis agere. (vid. Scip. Amirat. d. regn. regisq; instit. lib. 2. p. m. 918. edit. 8. Arnis. oper. politic. tom. 1. part. 2. pag. 953. n. 92. seqq. Chock. thesaur. aphorism. politic. lib. 5. cap. 4.) hinc quodammodo remiserunt Academici de sollicitâ curâ, postquam suspitione ortâ senserunt Candidatos magis ipsos onerari, facileq; rejecerunt majorem in superiores sollicitudinē. Sed causa non una est, quare nec minus hîc, quam olim qui magistratû petebant, si non candida toga, candore tamen animi instructi, nullaq; ambitione polluti quærere honores debeant. vid. Badius relatus à Thys. in not. ad Valer. Max. lib. 3. cap. 5. p. 295. n. 6. add. Plutarch. Quæst. Roman. p. m. 276. ex edit. Xylandri cum ejus interpret. Et sanè ut rationes supra memoratas taceam & quod fas non sit auxisse superiorum onera; bene tamen meminisse etiam oportet nostros, quomodo in comœdia Mercurius prodierit laborans, ne victoria inter histriones quidem favore sed virtute pararetur. Ita Prologus ap. Plaut. Amphitr. Sive etiam qui ambissent palmam histrionibus, seu quocumque artifice, seu per scriptas literas, sive qui ipsi ambissent, seu per internuncium, sive adeo adiles perfidiose quovis dunt, Sirempse legem jussit esse Jupiter; Quasi magistratum sibi alterve ambiverit. Virtute, dixit, vos victores vivere, Non

*ambitione, neq; perfidia. qui minnu Eadem histrioni sic lex, que
summo viro? Virtute ambire oportet non favoribus. O beata
tempora, quando emitur solâ virtute honos! ô bonum virum,
qui sic facit! ubi*

*- - - Sub teste benigno
Vivitur, egregios invitant premia mores,
Hinc priscae redeunt artes, felicibus inde
Ingeniis aperitur iter: despectaq; Musa
Colla levant. Claudian. II. laud. Stilic.*

Sed rara hæc electio, & vel optimi viri miscent, sicut fermè lo-
quitur *Lips. polit. lib. 3. c. 10. n. 9. in not.* Quamquam olim juramen-
tis cohibebantur examinatores simul cum examinandis, ne aut
darent aut auferrent nisi juxta merita honores. quâ de re ex-
tant vetera nostræ Academiæ statuta inchoata *A. D. 1419. cap. 7.*
nec nisi per scrutinium approbatio facta est *ibid. cap. 16. §. 2.* Adeo
Academiis quondam nec absonus videbatur mos Romanorum
quem Collegia Professorû sequerentur, ubi designati Consules
vel Prætores nō statim magistratû inibant, sed tempus aliquan-
tū manere Consules vel Prætores jubebantur, quò intercedente
hoc inter designationē & acceptationē magistratus tempore
inquiri posset justè ne an largitione & emercando suffragia ho-
norē consecuti essent qui designati. vid. *Guil. Xylandri & Herm.
Cruserij Not. in Plutarch. Cat. min. ad pag. 779.* Nec alia ratione
disputationes inaugurales olim habitæ fuerunt: sicut ex iisdem
statutis allegatis manifestum est. Equidem licet ad hos nostros
honores non indigni quidem ullibi admittendi sint, cum nec
hereditaria serie doctorum propagetur dignitas: tamen si quan-
do circa celebrium virorum progeniem humanitas aliquid ac-
ciderit, sua sapius excusant præjudicia. Quocirca memoran-
dum nihilominus exemplum est Cn. Scipionis Africani Majo-
ris filii, cujus propinqui cum præturam, quam adeptam Cice-
rei gratia adjunctus domum referebat, ab eo pollui animadver-
terent, id egerunt ne aut sellam ponere aut jus dicere auderet,
in superq; è manu ejus annulum, in quo caput Africani scul-
ptum erat, detraxerunt. *Valer. Max. lib. 3. cap. 5.* Verum quid
dicendum erit quando adolescentes impulsu matrum ambitio

ne certantium (*vid. Loccen. d. republ. ordin. lib. 1. cap. 11.*) proprioq;
impetu non in primo aut secundo sed summo gradu consistere
tantopere laborant, imò desiderio aliquando incalescunt, ut
conflagrare propè censendi sint, nisi ocyus restinguatur ignis.
Certè eximia nobis exempla passim posita sunt, ubi aspectu ado-
lescentes, quantum ad ingenium senes, ætatis annos eruditione
ac sapientia supergressi sunt. quâ quidem in re eleganter variis
ex Autorum locis Animadversiones suas in Claudianum locupletavit
Barth. in *Consul. Olybr. v. 68. p. m. 24.* Hic vero indignum
videtur (quod ait *Valer. Max. lib. 3. cap. 1.*) eum honori nondum
tempestivum videri qui jam virtuti maturus est. Unde Ennodius in
vitâ Epiphani cap. 12. *Scimus* ante Pater, inquit, *scimus* & profunda
consideratione perspeximus, juvenem istum non oportere pro
ætatis immaturitate censeri; nec debere gravis consilij
hominibus teneros pro quadam obice annos afferrè. Vir namq; canâ
morum integritate probabilis geminata laude dignus est, si illi ad
venerabile mentis imperium puerile corpus obtemperet. Imò
ampliùs nec prætereunda videntur verba elegantissimi Jcti Antonii
Matthæi, quæ habentur in *orat. 1. in fin.* *Nec quisquam,*
ait, *senectutem requireret, qui cogitaverit, difficulisse virtuti annales
leges; nec soli canitudini comitem esse sapientiam: deniq;*
*non rugare frontem antequàm nituerit, hos omnes quos senes ad-
miramur quondam juvenes fuisse, eumq; qui inter exempla est, olim
exemplis se defendisse.* Egregiè Tacitus apud majores virtutis
id præmium, cunctisque civium, si bonis artibus fiderent,
licitum fuisse, perhibet petere magistratum: ubi ne ætas quidem
distincta fuit, quin primâ juventâ consulatum ac dictaturas inirent.
Annal. lib. 11. cap. 22. add. Cicer. Philipp. 5. Id verò etiam si
variis in exemplis demonstratum à Tiragvello de *jure primogen. in
præfat. n. 101. & seq. it. 175. seqq.* nec non ab Alciato in
*præf. lib. 6. paradox. & post ipsos in exemplo Nervæ ex l. 1. §. 2. ff. d. postul. pro aliis majoribus saltem 17. annis
defensum ab Arumæo Dissp. ad Pand. 5. tb. 2.* Nihilominus singularis
exempli virtutes fuisse animadvertimus quæ meruerunt rationem
ipsarum extra ordinem habendam: quinimo legem William latam
esse scimus quâ finirentur anni magistratibus capiendis

capiendis, quæ lex Annalis & Antiaria dicebatur *vid. Liv. lib. 40.* Nec minus etiam de judicum ætate legem fuisse, ne quis intra 30. ætatis annum judicaret, facile se posse ex eo conjicere profiteretur Paulus Manutius *in libro de legib.* quod Svetonius de Augusto scripsit: *judices à 25. ætatis anno elegit, id est quinquennio maturius, quam solebant.* Ponamus ob oculos pauca quædam eorum exempla qui ut propè ait Hieronymus ad Demetriadem, puellares annos ingenii ardore superarunt, & inde cœperunt, ubi aliis defuisse perfectæ consummataq; virtutis est. Cogitent igitur ambitiosi adolescentes nostri quidquid scripserit de Boxhornio admodum adhuc juvene L. de Linda:

- - - - *Summis mortalibus ipse stuporem*
Fecerat hic annis juvenis, sed pectore, & Arte,
Mente senex fuerat: reliqui cum discere debent
Hic docuit Doctor juvenis juvenesq; senesq;
Qvocum convenit illud Barlæi ad effigiem ejusdem.
Adspice Palladii vultum, spectator, ephebi,
Claræq; sacundis vocibus ora lege,
Ipsa senum velox sapientia prævenit annos,
Et spatium ætas fallitur acta suis.
Vir loquitur, scribitq; senex vernante juvena,
Et satyra mores liberiore notat.

In Batavis prætexta sapit; sub sidere nostro
Dum juvenis fatetur mascula verba Cato.
Pingitur imberbis: qualem se pingit Apollo.
Quantum est, ipsa etiam fronte referre deos!
Certè quoad hos de quibus meditamur honores nostros in utroque jure ut vocant summos, non incongruè fortean majori curâ inquirendum quam obrem properet Marcellus; nec injustius huic aliquis responderet quam Augustus Tiberio rescripsit pro cliente Græco intercedenti: *Non aliter se daturum quam si præsens sibi persuasisset, quam justas petendæ causas haberet.* Cum Johannes Corasius divino ingenio

vix

vix decimum tertium ætatis annum agens cœpisset jura publice docere, eiq; civitates amplissimæ Andes, Aurelianis, & Lutetia Parisiorum publica stipendia decrevissent, nec tamen honores doctorales ante annum ætatis 21. accepit, licet summa cum laude summaque auditorum approbatione ibi jura tam canonica quam civilia tamdiu professus esset. Hinc alii ab his penetralibus prohibendos esse eos statuerunt qui ætatis vanitate jaciunt ampullas, sustollunt supercilia, vultu intument, ventilant humeros, ac si cum Atlante cœlum ferrent, dum tamen, si de rebus grandibus, arduis, periculis disceptandum est, ad prima verba syllabarii ipsi vel balbi fringillant vel attoniti obmutescunt: Zassii utor verbis quæ habentur contra diplomarios qui sancti juris titulos venditant quos non noverunt in *orat. habit. in promot. D. Georg. Schmozeri. que iner ceteras prima est, post Epitom. feud. p. m. 28.* Videtur Quintilianus, vel quisquis Autor est, in *dialog. d. Orat. cap. 24. in fin.* optime delineasse virtutes juventutis cui jurisprudentiæ tituli discernendi erunt, ubi oratorum discipulum describit, fori auditorem, sectatorum judiciorum, eruditum & assuefactum alienis experimentis, cui cotidie audienti notæ leges, non novi judicium vultus, frequens in oculis consuetudo concionum, sæpe cognita populis aures, qui sive accusatio suscipienda sive defensio, solus statim & unus cuicumque causæ par est. Sed quorsum hæc? Ego sanè multas propter causas improbare nequeo honores hosce Juveni collatos. Sed tuos modò cum honores conspicio, Vir Consultissime, sinceros illos & illæsos ab invidia & reprehensionibus, non possum non laudare tuum factum & anteponere tuos properis eorum honoribus, ante quos tot annitibi lauream sponderant. Habet meritò is sua præmia, qui, ut ait *Gregor. Magnus lib. 21 Dialogor* ætatem moribus transiens, nulli voluptati animum dedit; quiq; (ut in verbis est Ulrici Zassii) non vina maluisse videtur quæ in Nyssa monte Bacchus plantasse dicitur, sed potiùs dulcissimum amavit æqui & boni liquorem, atq; odorifera variarum disciplinarum aromata: imò qui non scholasti-

B

câ

ca ambitu superbia honores, quos nemo inter illos distribuendos esse dixerit qui verba aucupantur & non nisi terminorum evolutione profunt. Hoc intuitu honor incitamentum virtutis est, nec denegandus, si noverit, qui petit, quanto opere rei publicae opera navanda, quomodo prudentiae studendum, quomodo quis partes ejus tueri, exequi, ac conservandi inde mereri debeat laudes boni publici. Qua quidem in re si juris optime peritia instructus sit nec ingenium minus felix ac prompta diligentia perspicitur, adipiscitur non immerito honores, dum petendi causa honesta aliquando & ad splendidioris cognationis finem accessu factura; idque fit etiam si omnibus numeris satisfactorius superioribus exemplis non sit. Verum tamen nec sine suspitione est inferior aetas, quae relicta privatis studiis usum rerum & experientiam nemine praesente exploratura saepius in minimis haeret & hallucinatur. quando quidem variis exemplis comprobatum est, quomodo in maximam obscuritatis partem incurrant istiusmodi Doctores, ubi verecundia quadam ducti, metunt interrogare & confirmare doctrinam. Ita usi veniunt verecundis quidem istis ac taciturnis, (sicut Plutarchus in libello de auditione p. m. 47. loquitur) ut digressi in mœrore sint ac dubitationibus, coganturque tandem necessitate impulsu majore cum pudore docentes interpellare & quaestiones revocare ac retrorsum discurrere: in o si paullulum ambitiosiores sint, suam ut incertitiam semper occultent atque tegant necesse est. Eventus saepe numero docuit, quid valuerint ingenia quid operari ex se recusaverint; Unde cum oportuisset eos legum & consuetudinis ejus quae privati in civitate utuntur & ad respondendum & ad agendum & ad cavendum peritos esse, sicut Antonius de officio Juris disputatione ap. Cicer. lib. 3. d. Orat. hi tamen omni pro personarum, rerum, modorum, atque causarum habito respectu, decernendi ac determinandi studio omisso, inanem, ut Quint. lib. 11. d. orat. instit. cap. 1. vocat, futilem, otiosam disputationem atque puerilem meditationem proferunt, perpetuum praeproperae festinationis documentum in verborum disputationibus, sed in rerum ex-

peri

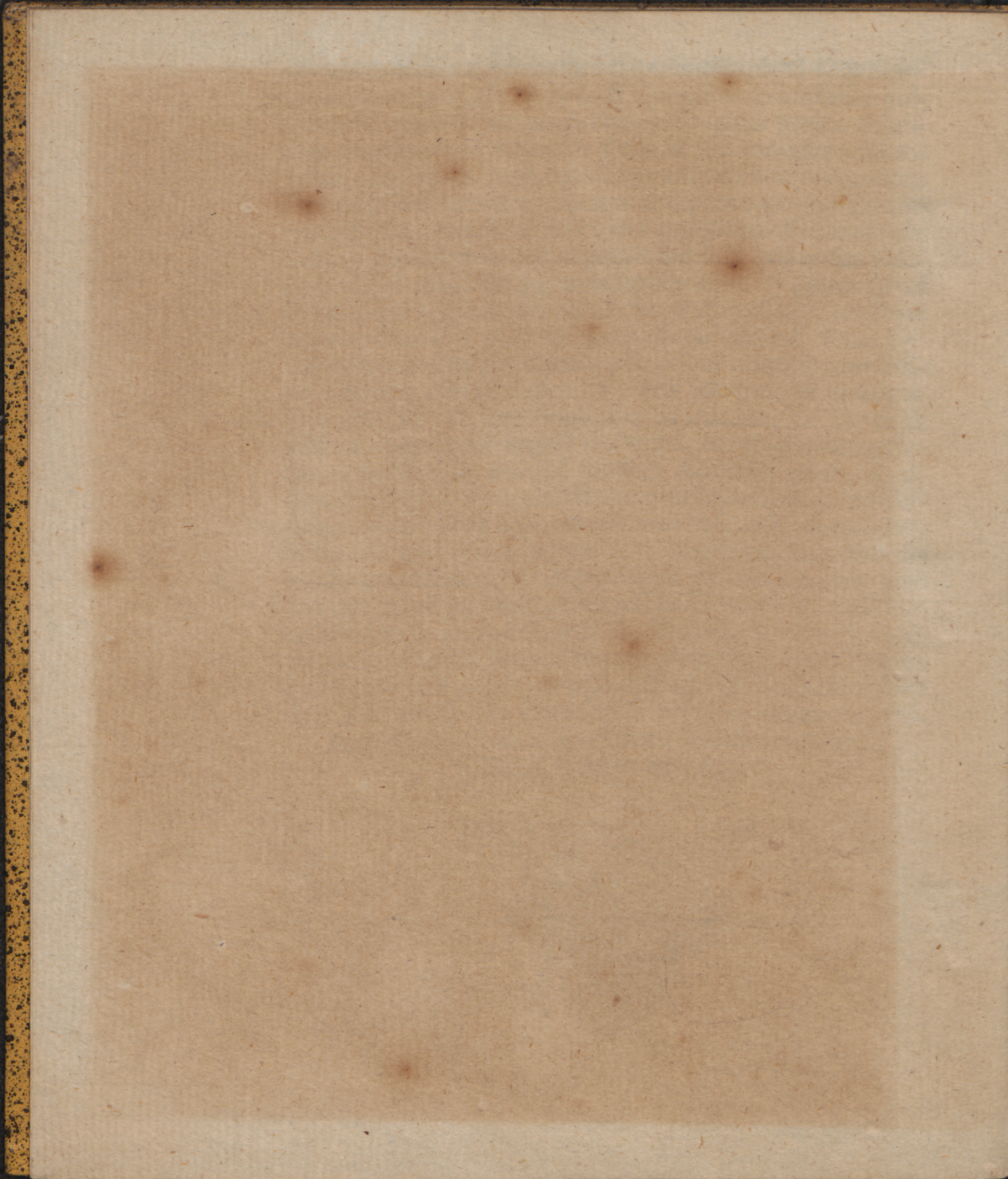
Perimentis atque operibus serò usum civilem exhibent. Verè dicitur in *Epistola dedicatoria Consilior. Cravetta* quod ex scholis domū reversi, dū ad forenses actiones transire satagant, ad singulas facti species hæsitent, paveant, fudent, trepident miselli tanquam in alium & novum aliquem delati orbem: atque ita sæpe causidicis deridiculo & ludibrio sint. Imò quasi cum pueris, quod *ibid.* porrò dicitur, controversiarum argumenta tractant, rationesque falsas veris miscent omnia confundentes labyrinthisq; implicantes, nec quibus quodq; argumentū casib; procederet distinguentes. Quare igitur non tibi potius gratularer, Vir Nobilissime? qvī virtutis incitamentū præmium tandem promeruisse pro sufficienti solatio habuisti similis Cato- ni, qvī, cum jam tum statuis Roma oppleretur, nullam sibi passus est poni, quod diceret malle qværi, cur non, qvām cur ipsi statua esset collocata. *Plutarch. in præcept. reipubl. gerend. p. m. 820.* Sic honores nisi officio coactus non petis: cum petis, alienæ potius qvām tuæ utilitatis causa petis, nec cum adeptus es exultas; quales virtutes tanqvām optimi viri optimas prædicat *Bodin. d. republ. lib. 5. p. m. 844.* Adeò honores hi nostri cum ratione & contemplatione factorum & in republica gestorū benè secundum *Plutarch. in præcept. reipubl. gerend. p. 820.* à te augentur, cui nullus occinet quod facilè ex irridentis Sullæ illusionibus juniori alius dixerit, ut remigem prius esse oportuerit qvām gubernatorem. *vid. Patrie de regnò p. m. 273.* Sat cognoveramus, qvomodo illud, quod de Arriano Maturio Albinatium Principe Plinius, *lib. 3. epist. 2.* prædicat, hīc in te locum habeat: ita enim de illo, caret, inquit, ambitu, ideo se in equestri gradu tenuit cum facilè posset ascendere altissimum. At nunc bene tibi decus concilias, qvīa patria diligente, vocante & expectante descendis cum honore & gratia, tuamq; virtutem revera suspiciendam salutandam amplectendamq; præbes. Quantopere exercitatione, usu & experientia ad veram perrexeris prudentiam, luculentissimis exemplis docuisti, in quibus te, ubi sciebamus hære multos (citra omnem adulandi suspensionem testor) summa explicabas cum dignitate. Non nisi qvotidianarum cogitationum

tua

tuarum exercitium videbatur rei qualitatē plenā disquisitione
 discutere. *vid. l. 9. C. d. Judic.* & in momentis causarum vol-
 vendis & examinandis prudentior juris agnita peritia ac lau-
 data est quā si ad vulgarem alioquin plerorumque juris co-
 gnitionem respicitur. nec quid sit emptio, venditio recitandum
 fuit; sed satis abs te demonstratum accepimus, quomodo habi-
 tus actionum humanarum ex juris præscripto directivus tibi
 sit tua juris prudentia. Equidem licet speciosa quibusdam vide-
 antur dictu ac blanda ingeniorum lenocinia (dicam quod
dedicatoria decis.) usu & utilitate cassa tamen sunt, vanis spe-
 culationibus obnoxia, & intricata, quibus non nisi cum tem-
 poris & fortunarum dispendio potest adhærescere juvenus.
 Quærant alii in hoc mustaceo laureolam; tu Vir ami-
 cissime, perrupisti tenuia illa texta, ac proposuisti hacte-
 nus ea quæ faciunt non ad solidam modò sed etiam ad uti-
 lem juris cognitionem. Delectabar prorsus te Candidatum suf-
 fragio laudare & ad hos honores tuos ex secessibus accurrere.
 Hinc etiā mihi ornandus eras sicut ille Arrianus Maturius erat
 Plinio excolendusque. itaque magni æstimo dignitati huic
 tuæ noviori aliquid adstruere posse nescientis imò etiam for-
 tasse nolentis. Faxit, a. Deus T. O. M. ut feliciter porrò ambi-
 gua fata causarum dirimas, tuæque defensionis viribus in re-
 bus sæpe publicis ac privatis lapsa erigas, fatigata repares. Splen-
 deat inter omnes tua fama, gloriolæque vocis munimine labo-
 rantium spem, vitam, & posteros defende felicissimè. V.

Dab. d. 27. Mart. An. 1699.

GUSTAV KOCH
Buchbinderei
ROSTOCK.

ne certantium (vid. *Loecen. d. republ. ordin. lib. 1. cap. 11*)
impetu non in primo aut secundo sed summo gradu
tantopere laborant, imò desiderio aliquando inc
conflagrare propè censendi sunt, nisi ocyus resting
Certè eximia nobis exempla passim posita sunt, ubi
lescentes, quantum ad ingenium senes, ætatis ann
ne ac sapientia supergressi sunt. quâ quidem in re e
riis ex Autorum locis Animadversiones suas in Cla
cupletavit Barth. in *Consul. Olybr. v. 68. p. m. 24.* H
gnum videtur (quod ait *Valer. Max. lib. 3. cap. 1.*) eam
dum tempestivum videri qui jam virtuti maturu
Ennodius in *vita Epiphani cap. 12.* Scimus) ante
scimus & profunda consideratione perspeximus, juven
oportere pro ætatis immaturitate censerî; nec debere
hominibus teneros pro quadam obice annos afferrî. *V*
morum integritate probabilis geminata laude dignu
venerabile mentis imperium puerile corpus obtempera
plius nec prætereunda videntur verba elegantissi
tonii Matthæi, quæ habentur in *orat. 1. in fin.* *N*
ait, senectutem requiret, qui cogitaverit, displicuisse
les leges; nec soli canitadini comitem esse sapientia
non rugare frontem antequàm nituerit, hos omnes
minamur quondam juvenes fuisse, eumq; qui inter ex
lim exemplis se defendisse. Egregiè Tacitus apud
tutis id præmium, cunctisque civium, si bonis
rent, licitum fuisse, perhibet petere magistratum;
quidem distincta fuit, quoniam primâ juventâ consi
ctaturas inirent. *Annal. lib. 11. cap. 22. add. Cic. P*
verò etiam si variis in exemplis demonstratum à
jure primogen. in præfat. n. 101. & seq. ii. 175. seqq.
Alciato in *præf. lib. 6. paradox. &* post ipsos in exe
ex l. 1. §. 2. ff. d. postul. pro aliis majoribus saltem 17.
sum ab Arumæo *Dispp. ad Pand. 5. 1. b. 2.* Nihilomi
exempli virtutes fuisse animadvertimus quæ mer
nem ipsarum extra ordinem habendam: quæ
William latam esse scimus quâ finirentur anni 1

